

Hồi thứ bốn mươi sáu

Khôi Giáp Lấp Lánh, Long Hồ Tranh Hùng

Là những cao thủ tuyệt thế, Đâu Mâu Song Hào qua một hồi đấu nội lực cảm thấy khí huyết đảo lộn, đầu hôn mắt hoa thì biết đối thủ của mình cũng phải tổn hao cỡ chừng ấy chân khí, nhưng nhìn thấy hai người kia vẫn ung dung tự tại thì hai kỳ sĩ cổ đại này cảm thấy lo sợ e rằng mình đã thất bại rồi chịu đựng không nổi nữa!

Nhìn cục diện trận đấu, thần sắc ánh mắt của từng đối thủ Sở Vân hiểu cả rồi. Chàng ta có một đặc tính đó là óc quan sát luôn luôn làm việc và phân tích, tìm tòi. Đó là một tập quán, một thuộc tính giúp cho chàng giải quyết công việc quyết định vấn đề nhanh hơn người.

Sở Vân cất tiếng cười, ý nghĩa của tiếng cười đó được Cổ Yển La Hán hiểu theo ý của ông ta nên cũng cười rất lớn, thoải mái.

Nghe họ cười, Giáp sĩ mặc áo vàng nổi giận quát to:

- Các người cười cái gì! Lúc này mà đắc ý e hơi sớm đấy. Kim Giáp Sĩ Lịch Tam Đỉnh tung hoành Tây Khang hơn hai chục năm nay đã qua biết bao rừng đao núi hiểm rồi, trường đấu nhỏ bé này làm sao dọa nổi được ta ... hừ ...

Ngân giáp sĩ bỗng cất tiếng âm u lạnh lùng nói:

- Lão Đại nói chuyện ấy với lũ ấy làm gì? Binh khí của chúng ta đã làm cho quỷ khóc thần sầu rồi, cứ để cho chúng tới Ngõa Lạc Giang, giờ này ở đó quả là tuyệt đẹp... nước sông mới xanh biếc làm sao!...

- Cũng được, ngày lễ Chiêu Hồn cũng sắp tới rồi, chúng ta giải quyết xong việc ở Trung Nguyên rồi mang đầu mấy người này trở về nhưng có điều hai tên kia không nhất thiết phải mang theo! Lão Nhị...

- Vị tất đã thế, bọn họ công phu chưởng lực kể cũng khá đấy, nhưng chưa phải là đối thủ của ta đâu, lão đại đừng quên là có biết bao anh hùng hào kiệt võ lâm thảo莽 đã chôn thủ cấp ở đáy Ngõa Lạc Giang rồi sao?

- Phải! Đâu Mâu Song Hào mà đã trở thành oai thì bất kể kẻ đó là ai, cứ đến ngày lễ Chiêu Hồn đầu kẻ ấy chìm xuống đáy sông Ngõa Lạc rồi...

Hai người ấy kẻ hỏi người đáp, nói qua nói lại cứ như ở chỗ không người, nhưng ai cũng thấy lúc này họ đã cầm sẵn binh khí ra tay rồi. Với trình độ võ công tuyệt đỉnh như vậy họ đã dùng binh khí e rằng

khó tránh khỏi đổ máu cho họ! Cho địch thủ! Đây là điều chắc chắn.

Nếu so sánh song phương thì về nội lực hai cặp đối thủ ấy tương đồng, còn về thân pháp, thủ pháp thì Lãnh Cương và Khố Ty có nhanh hơn, linh hoạt hơn nhưng phải ngoài trăm chiêu mới phân biệt được, đó là trường hợp cùng giao đấu tay không. Đằng này nếu Đâu Mâu Song Hào dùng binh khí đánh với hai vị hoàn chủ tay không thì cái thắng đã cầm chắc trong tay họ rồi.

Sở Vân đưa mắt nhìn Đâu Mâu Song Hào giọng lạnh lùng nói:

- Nhị vị, tràn đấu sức vừa rồi, ai thắng chắc mỗi người đã tự hiểu cả rồi, vậy mà hai vị lúc này lại còn hứng thú liều đấu thêm một trận nữa bằng binh khí à?

- Tiểu tử kia, người nói đúng đấy, trước lúc mặt trời lặn đầu bảy người các người đều nằm trong bao của ta để mang về Tây Khang...

- Rồi sau đó đem bỏ xuống đáy sông Ngõa Lạc chứ gì? Để được lũ ở đáy kết giao bạn bè, phải không?

Ngân giáp võ sĩ cất giọng âm u nói:

- Đúng đấy, người cũng thông minh đấy! Này, lão đại, chớ quên còn có mấy người đang đợi chúng ta, mà chúng ta trước nay bao giờ cũng trọng lời hứa. Phải biết rằng trong một tình huống thế nào, ba tên công tử ngoan ngoãn của nhiều năm trước, lại chạy đến Tây Khang để tìm kiếm chúng ta. Thôi, hãy làm gọn bọn này đi để còn kịp thời gian!

- Phải, nhưng còn đứa con gái ấy bị giết rồi à? Tiếc quá, con nhỏ đó quả là tuyệt đẹp phải không Nguyên đệ ?

- Phải rồi, đều giết cả rồi!

Kim giáp sĩ Lịch Tam Đỉnh nhìn vào mắt Sở Vân ngạc nhiên hỏi:

- Này, tiểu tử kia, người làm sao thế?

Lúc ấy mặt Sở Vân lạnh tanh, đằng đằng sát khí, cặp mắt trợn trừng nhìn hai giáp sĩ nọ, gần từng tiếng hỏi:

- Các người vừa nói đến ba vị công tử ngoan ngoãn nào đó? Chúng có họ gì thế ?

Ngân giáp sĩ hứ một tiếng, nói:

- Tiểu tử ngốc, người lại dám hỏi Ngân giáp sĩ Lý Trì Nguyên à? Người có biết thân phận mình thế nào mà dám hỗn láo thế?

Bổng Cổ Yển La Hán hét to:

- Đồ khốn nạn, mày có biết mày không nói thì tao cũng biết, ba thằng công tử đó là lũ chó má Bách Giác Bảo Tam Vũ công tử phải không?

Vừa nghe hỏi thế hai giáp sĩ nọ sững người ngạc nhiên, rồi Kim giáp sĩ Lịch Tam Đỉnh quát to:

- Tiểu tử kia hôm nay ngươi sẽ chết không toàn mạng!

Cổ Yển La Hán quay lại nhìn Sở Vân nói:

- Lão đệ, lão phu thử như thế chúng đã chột dạ, điều đó chứng tỏ là đúng rồi. Như thế công phu chúng ta bỏ ra quả không uổng!

Ngay lúc ấy, Đâu Mâu Song Hào thét lên một tiếng, rồi Kim giáp sĩ bước về phía phải, tay trái rút ra một sợi xích to tướng, vàng lấp lánh, tay phải chụp lấy một quả hắc trùy lớn chồm gai nhọn ba góc còn Ngân giáp sĩ tung người về phía trái chụp lấy một thanh khảm đao rộng chừng năm tấc, dài chừng ba thước tay kia luồn ra phía sau rút ra ba ngọn giáo ngắn sáng lấp lánh. Sở Vân đưa mắt nhìn qua mấy người phe mình, thấy Lãnh Cương và Khổ Ty đang sẵn sàng xung trận nhưng không ở tư thế sử dụng vũ khí. Mấy người kia thì đều đã tuốt vũ khí cầm tay, gườm gườm nhìn hai địch thủ. Còn Lê Tường không hiểu sao lại lo lắng lạ thường, người như tháo mồ hôi, tim đập thành thịch. Đột nhiên, Kim giáp sĩ Lịch Tam Đỉnh thét vang như sấm, tả thủ múa tít sợi xích vàng, hữu thủ huy động đồng trùy, còn Ngân giáp sĩ Úy Trì Nguyên tay đao tay giáo, quát lên giọng như quý rú.

Cổ Yển La Hán rút Kim Cô Vĩ vung lên vùn vụt, thét to:

- Đao cũng được, trùy cũng xong! Mẹ kiếp, thử xem hôm nay ai bỏ xác tại đây cho biết?

Đột nhiên Sở Vân đưa tay lên, đồng dục nói:

- Tất cả đệ tử Kim Điều Minh tạm thời lui ra sau đợi lệnh!

Nghiêm Tiểu Thiên thấy thế, lo lắng chạy đến sát bên Sở Vân nói nhỏ:

- Lão đệ, người điên à? Hai quái vật kia võ công cao tuyệt đỉnh, lại dùng binh khí, người tưởng một mình ngươi có thể đắc thủ ư?

Sở Vân mỉm cười không nói gì, bay về phía trước, cởi áo khoác ngoài ném ra sau lập tức Lý Khải bay người đến hứng lấy tấm áo. Còn Sở Vân ưỡn ngực khoe hình Kim Điều vàng rực rỡ. Lập tức Kim giáp sĩ quát lên một tiếng: Truy! Thì quả trùy đen sì lớn chồm đầy gai vút xuống đầu Sở Vân, còn ngọn xích vàng múa lên nghe rùng rợn quát vào hai chân Sở Vân, một chiêu hai thức sức mạnh vô biên. Sở Vân khề quát một tiếng, đảo bộ, thân hình đã bắn ra ngoài chín thước, đồng thời hai chân khuyu xuống lướt đi như trượt băng tiến về phía phải Kim giáp sĩ. Ngân giáp sĩ Úy Trì Nguyên hứ một tiếng, đao quang như một làn sóng bủa hai bên, ánh đao lấp lánh, xé gió chém sả vào Sở Vân. Mượn

thế đao đó, Kim giáp sĩ Lịch Tam Đỉnh găm lên, sợi xích thép như một con quái xà quất vào vai Sở Vân, còn ngọn hắc trụ không một tiếng động đột nhiên xuất hiện, giáng vào hông phải của Sở Vân, đồng thời song cước đá vào hai mươi bốn yếu huyệt trên người đối thủ. Thế là giữa đao quang trụ ảnh, thân hình Sở Vân như một luồng không khí vừa thực vừa hư, xuyên qua bay lại, nhẹ nhàng ảo diệu như quỷ u linh.

Đâu Mau Song Hào lập tức biến thế, đao trụ thương xích chưởng chỉ quyền cước dệt nên muôn vàn những tấm lưới tử khí vây bủa ngăn đón tấn công dồn dập vào khắp mọi phương vị xung quanh Sở Vân hàng ba bốn trượng vuông.

Đứng ngoài Lê Tường trợn mắt há miệng kinh hãi, lo lắng cho Sở Vân, đã mấy lần định kêu thét lên nhưng kịp ngưng lại vì sợ làm kinh động Sở Vân đang tập trung tinh thần giao đấu.

Trong trận, Kim giáp sĩ bỗng vọt lên không rồi bắn về phía phải, mồm hét như sấm, bổ xuống những đường trụ như trời giáng rung chuyển cả không gian, còn ngọn xích lấp lánh uốn lượn rồi bỗng thẳng ra như một cây gậy phóng chỉ vào các yếu huyệt của Sở Vân. Ngân giáp sĩ cười rú lên, thân hình lắc lư như người say, lưới đao vẽ lên tử khí như một cơn lốc cuộn cuộn vào người Sở Vân, còn những ngọn thương như một hàng rào ngăn chặn công kích phía sau lưng Sở Vân. Trong thế công vũ bão của đối phương, Sở Vân vẫn hoàn toàn không hề xuất thủ phản công, chàng thi triển tuyệt kỹ Hồn Du Nhất Tư đã học được trên hoang đảo hít một luồng chân khí dẫn khắp châu thân rồi tuần hoàn luân chuyển, thân hình bay lên lộn xuống lướt trái đảo phải như một làn khói, nhẹ nhàng ảo diệu nhưng cực kỳ nhanh nhẹn xuyên qua lưới tử khí của kẻ thù giăng ra. Chỉ chớp mắt, chỉ họ biệt được đã qua hơn sáu mươi chiêu. Đứng ngoài, Cổ Yển La Hán khẽ vuốt mồ hôi chảy đầy khuôn mặt rồi nói nhỏ với Lê Tường:

- Lê cô nương, tiểu tử nọ làm ta run cả người! Hắn xung trận mà cứ như đùa giỡn với cái chết.

Lê Tường chăm chú quan sát trận đấu, hỏi lại:

- Nghiêm đại ca, vì sao Sở Vân không phản công hoàn thủ, tức chết được !

- Đúng đấy, lão phu đoán là vì Sở lão đệ đang có một âm mưu gì đó, muốn làm cho địch thủ kiệt sức, nhưng ta nghĩ khó làm được lắm, vì nội lực của chúng rất cao siêu, đánh cả ngày chưa chắc chúng đã mệt...

- Lão ca, tiểu nữ nghĩ hay là Sở Vân muốn truy tìm căn bản gốc gác võ công của kẻ địch?

- Đúng rồi, đúng là như thế, nhưng bọn này võ công cao tuyệt, mỗi tên xuất thủ một kiểu, biến hóa khôn lường, nguy trá vô độ, do đó muốn phát hiện nguồn gốc võ công của chúng không phải là chuyện dễ! Hơn nữa nếu không tốc chiến tốc thắng thì nguy lắm vì đối phương vừa nhanh nhẹn vừa hiểm độc...

Lúc ấy Khố Ty và Lãnh Cương mắt nảy lửa, song chưởng đưa ngang ngực chỉ chờ thời cơ xuất thủ. Còn Cung Ninh thì lăm lăm thanh trường kiếm, tót lên một ngọn cây khô trọc lóc ngồi chồm hồm, cùng Lý Khải tạo nên một thế liên thủ rất hợp lý. Cổ Yển La Hán sốt ruột cứ nhấp nhồm định xông trận, mồm lẩm bầm nhắc Sở Vân hãy mau mau xuất thủ, nếu không ông ta sẽ vào cuộc ngay.

Bỗng Lê Tường kéo áo Nghiêm Tiểu Thiên đưa mắt chỉ vào vòng đấu mà chẳng nói nên lời.

Lúc ấy trong vòng đấu Kim giáp sĩ miệng cứ kêu hoài "truyền truyền", tay truyền tay xích, song cước hoành phi cùng vôi Ngân giáp sĩ thỉnh thoảng lại rú lên như quỷ hú tay đao tay thương, cả hai hợp lực dồn dập bủa vây và ép Sở Vân lùi dần đến trước một thân cây to. Còn lúc này thì Sở Vân mặt mày đã trắng bệch ra, quần áo bơ phờ, tay chân chỉ lo chống đỡ một cách yếu ớt, chậm chạp.

Không còn nén được nữa ! Nghiêm Tiểu Thiên quát to lên:

- Mẹ kiếp, thế này thì ta cũng liều cái mạng già này với chúng bay thôi !

Nói xong thân hình to béo của Cổ Yển La Hán đã bay lên cao, vừa mới vung tay lên thì một bóng người đã bay vút tới trầm giọng nói:

- Nghiêm huynh hãy lùi lại mau lên!

Nghe giọng nói của Đại Mạc Đồ Thủ Khố Ty, Cổ Yển La Hán đành thu thế dừng lại.

Ngay cả Lê Tường vừa tuốt kiếm định lao ra cũng dừng bước.

Khố Ty nghiêm giọng nói:

- Nghiêm huynh hãy yên lòng, trước mắt công lực của kẻ địch còn cường mãnh một thời gian nhưng không sao ép nổi Minh chủ hạ phong đâu... còn chúng ta cứ việc chuẩn bị cho...

- Người tưởng ta không hiểu võ công của Sở lão đệ sao? Người không vào cứu đợi lúc nữa vào khiêng xác hắn ra à ?

- Nghiêm huynh xin chớ nóng nảy sốt ruột quá độ, võ công của Minh chủ thâm hậu không lường nổi. Hiện nay Minh chủ động giả bộ như thế là để lừa kẻ địch. Nếu Nghiêm huynh không tin xin cứ chờ chờ

nữa sẽ thấy rõ. Sự sinh tử của Minh chủ là sự tử sinh của toàn Minh, chúng lão phu đâu dám lơ là ... Xin Nghiêm huynh chuẩn bị phối hợp thực hiện kế hoạch của Minh chủ ...

Chỉ qua lời nói và cử chỉ của Khố Ty cũng đủ thấy ông ta tỏ ra khiêm nhường như vậy trước Nghiêm Tiểu Thiên là vì Nghiêm Tiểu Thiên là nghĩa huynh của Sở Vân vì kính yêu và tôn trọng Sở Vân nên Khố Ty tôn trọng Nghiêm Tiểu Thiên như thế.

Tự biết mình sai, Nghiêm Tiểu Thiên đổ cả tai. nói với Khố Ty giọng thành thật:

- Ôi, lão phu hồ đồ mất rồi, sai mất rồi, nếu không nhờ Khố huynh nói thế lão phu làm hỏng đại sự rồi...Đừng trách lão phu nhé, già cả lú lẫn cả rồi mà...

Ngay lúc ấy trong đấu trường, đang bị dồn ép vào sát gốc cây cổ thụ phía sau lưng, bỗng Sở Vân thét lên một tiếng như sấm nổ, cát tiếng hú dài cao vút lạnh lạnh chói tai mọi người, rồi thân hình cứ chập chờn lạng lách liên tiếp hơn mười chín lần như một ảo ảnh xuyên qua màn đao thương truy xích dẹt dày đặc lạnh tanh tử khí, chân trên đầu dưới đảo người một cái, lập tức một đạo hàn quang rực rỡ như cầu vồng vụt hiện ra, vẽ nên một vòng tròn lấp lánh cuốn lấy Đâu Mâu Song Hào. Chàng xuất thủ cực kỳ nhanh nhẹn, sử dụng vũ khí lúc nào không ai thấy, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, tức thì mũi kiếm đã sát tới thân đối thủ rồi.

Là những cao thủ thượng thừa, kinh nghiệm dày dặn, vừa nhận thấy kiếm của đối phương họ lập tức biết ngay là gặp báu kiếm, giáp trụ của họ không có tác dụng gì đối với loại khí giới này rồi, nên lập tức cả hai đã bắn người ra sau hơn bảy thước để tránh rồi mới nhất tề bắn người lao tới. Đến lúc này Đâu Mâu Song Hào mới thấy lạ là tại sao đang đánh Sở Vân lại tỏ ra lúng túng thụt lùi hoài, đến lúc này chúng mới rõ, địch thủ của chúng khi nãy cố tình trá bại... Và chỉ qua một đường kiếm của Sở Vân hai giáp sĩ này đã hiểu rõ: tình thế đổi thay rồi và theo chiều hướng bất lợi cho họ.

Bỗng Sở Vân lấy mũi chân làm trục, cả thân hình lướt theo và xoay đảo theo trục ấy, Khố Tâm Hắc Long trường kiếm tung ra hơn ba mươi đường kiếm, mỗi một đường kiếm, mũi kiếm lại vẽ nên một vòng hàn quang nho nhỏ, sau đó hơn ba mươi vòng hàn quang đó dẹt thành một tấm lưới ác hiểm lấp lánh đầy trời kinh hồn đoạt phách bao phủ lấy đối thủ của mình.

Đâu Mâu Song Hào thét lên rùng rợn, huy động Hắc trụ, Khảm

đao, cùng sợi xích thép múa tít lên, dệt thành một bức kinh lực mạnh như tường đồng vách sắt che phủ thân hình họ cương mãnh ngăn chặn thế kiếm của Sở Vân.

Thế là điều gì đáng xảy thì đã xảy ra rồi, lưỡi kiếm của Sở Vân đã chạm thẳng vào bức tường binh khí của Song Hào giáp sĩ ...những kiếm khí va chạm vào nhau nghe chát chúa, lửa bắn tóe lên liên tiếp như pháo hoa. Ngọn hắc trụ bi hất ngược ra sau hơn ba thước đập thẳng vào sợi xích thép tóe lửa sáng lóe, còn lưỡi Khảm đao thì bị ép thẳng xuống đất, cứ chém lia chặt lịa vào mặt đất đầy cát đá...khiến bụi bay mịt mù.

Rồi cả thanh kiếm lấp lánh cùng chủ nó bỗng bay vút lên một trượng cao, bỗng đảo người bắn thẳng trở xuống thế công cực kỳ dũng mãnh.

Hai cặp mắt của Đâu Mâu Song Hào đằng sau khe mũ sắt bỗng biến sắc, nhưng cả hai không hề sợ chết, đứng sững tại chỗ, gằm lên như sấm. Hắc trụ trong tay Kim giáp sĩ phóng thẳng lên đường đang giáng xuống, còn Ngân giáp sĩ thì hứ một tiếng lạnh lùng rồi ba ngọn thương thép sáng loáng trong tay lập tức xé không gian lao thẳng vào người địch thủ đang phóng xuống, công vào ba vị trí khác nhau trên thân hình ấy.

Sở Vân đang trên đà lao xuống liền chuyển chiêu thức, lấy sống kiếm chọi lại Hắc trụ thay cho mũi kiếm, còn tả chưởng phóng thẳng vào ba ngọn thương thép mà Ngân giáp sĩ phóng tới, đồng thời lưỡi Khảm đao cũng từ phía sau lưng lão ta chém xả tới đôi chân của Sở Vân.

Từ trên không tả chưởng của Sở Vân đã chụp được một trong ba mũi thương phóng tới và cánh tay khê rung, ánh bạc lấp lánh, hai tiếng choang choang vang lên, hai ngọn thương kia đã bị Sở Vân dùng ngọn thương ngắn bắt được đánh văng đi mất dạng, đồng thời Khổ Tâm Hắc Long kiếm đã công thẳng vào ngọn Khảm đao của địch thủ chẳng hề phát ra tiếng động nào vì nó chỉ điểm vào mà không chém thẳng vào thanh đao, khiến cho Ngân giáp sĩ bật lùi ra sau ba bước.

Thân hình vừa hạ xuống thì lập tức Sở Vân đã ra chiêu, ngọn ngân thương đâm vút vào Ngân giáp sĩ còn Khổ Tâm Hắc Long kiếm đã xuất ra những đường kiếm sắc lạnh, lấp lóe hàn quang tấn công vào Kim giáp sĩ.

Kim giáp sĩ Lịch Tam Đỉnh tay vung tít sợi xích thép nghe vù vù, ngọn Hắc trụ tung ra liên tục những đường trụ cương mãnh như lưỡi

búa của Cự linh thần trong chốc lát xuất ra mười chín chiêu hai mươi bảy thức độc trụ.

Ngân giáp sĩ múa tít Khảm đao chém gạt ngọn đoản thương của chính bản thân mình sang bên rồi tiến lên phía trước hai chân phóng cước như búa bổ, tay trái tung ra hơn mười lăm chưởng, còn Khảm đao chém đúng mười sáu đường đao vào địch thủ.

Thế là chỉ trong nháy mắt họ đã trao đổi cho nhau hơn bốn mươi chiêu cực kỳ lợi hại, mãnh liệt, đầy ác ý, sắc mùi tử khí, kiếm quang, đao ảnh, trụ phong, xích thế... ào ào, vút vút, lấp lánh, chói lòa thi triển liên tu bất tận, không gian nơi ấy mịt mù cát bụi, tiếng gào thét, tiếng binh khí chạm vào nhau chát chúa, lửa bắn tứ tung, thật là ghê rợn...

Đại Mạc Đồ Thủ nhìn vào trường đấu mặt không giấu vẻ hoan hỉ nhưng vẫn thâm trầm không nói, hai tay vẫn nắm chặt chuẩn bị xung trận.

Cổ Yển La Hán lau mồ hôi ướt đầm khuôn mặt tự nhủ:

- Lão đệ kia đã đấu với hai tên kia hơn hai trăm chiêu rồi, nhưng xem ra vẫn khó phân thắng bại, theo mình thì cũng chưa biết ai sẽ hơn. Cho dù võ công của Sở lão đệ trác tuyệt như thế mà gặp hai đối thủ này cũng còn chưa làm gì nổi họ ... ôi... quả là "Nhân ngoại hữu nhân, thiên thượng hữu thiên...". Còn hai cái tên giáp sĩ nọ không biết lai lịch ra sao, từ đâu đến đây vậy?

Ngay lúc ấy Phượng Mục Nữ Lê Tường khẽ nói:

- Nghiêm đại ca, trận đấu này khủng khiếp, đáng sợ thật đấy. Chỉ một sơ suất nhỏ là coi như mất mạng...Nghiêm đại ca đừng để cho Sở Vân đánh nữa, tiểu nữ thật sự không còn chịu đựng nữa rồi ...

- Lê cô nương, đừng nói cô nương yếu bóng vía, ngay cả lão phu đây cũng có phần chịu không thấu rồi đấy. Nhưng tính khí của lão đệ cô nương cũng biết rồi đấy, nếu như chưa phân thắng bại trong cuộc đấu này thì làm sao mà hấn ngừng tay được. Hơn nữa, bây giờ không có cách gì để tách họ ra được nữa đâu, nhưng cô nương cứ yên tâm, hai tên kia không làm gì nổi Sở lão đệ đâu...

Lê Tường lo sợ vạn nhất Sở Vân có điều gì, điều đó ngay cả Cổ Yển La Hán cũng cảm thấy lo sợ. Vì lúc này trong trường đấu, ba đối thủ càng lúc càng tỏ ra quyết liệt, hiểm ác, chiêu chiêu thức thức đều chí mạng rùng rợn, khủng khiếp vô cùng.

Lê Tường càng hoảng sợ lo lắng cầu cứu Cổ Yển La Hán:

- Nghiêm lão ca, hãy tìm cách nào đi. Tiểu nữ sợ quá đi mất...

Trong lúc Cổ Yển La Lán đang lo lắng, định tìm cách gì để can thiệp thì Đại Mạc Đồ Thủ đã bước lối, cất tiếng cười khe khẽ, có vẻ hài lòng..

Vietkiem.com